

РЕШЕНИЕ

№ 3503

гр. София, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 27.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **212** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Я. З. - пълномощник на членовете на Управителния съвет против решение № ППН-01-868-2/2018 от 22.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни. Изложени са доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, противоречие с материално правните разпоредби и целта на закона. Обосновават се съображения за неправилно определяне на размера на наложената имуществена санкция. Посочва се, че санкция в размер близък до минималния (10 000 лв.), би постигнал целта на закона. Изтъква се обстоятелството, че при индивидуализиране на размер на наказанието не е отчетено, че нарушението е засегнало правата и законните интереси само на едно физическо лице. Също така, не е изследван въпросът дали за физическото лице са произтекли някакви вреди и евентуално каква е тяхната тежест, както и не са съобразени действията на администратора, насочени към смекчаване на последиците от неправомерното обработване на личните данни на лицето и степента на сътрудничеството с надзорния орган с цел отстраняване на нарушението. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на разноски.

Ответникът (Комисията за защита на личните данни), чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения,

подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Прави възражение за прекомерност на заявеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна Б. Б. С. не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в жалбата и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по жалба с вх. №ППН-01-868/26.10.2018г. на заинтересованата страна Б. С.. Комисията е била сезирана с искане да установи обработвал ли е незаконосъобразно мобилният оператор [фирма] личните й данни. Конкретно в жалбата се твърди, че на 20.09.2018г. Б. С. е посетила офис на [фирма] в [населено място], за да заплати месечната си сметка за мобилни услуги, при което установила, че сумата която дължи е различна от тази, която обичайно заплаща всеки месец. На поставен от нея въпрос служителят я уведомил, че начислената сума е по-висока поради това, че на 14.09.2018 г. в [населено място], С. е сключила договор за допълнителни услуги за мобилен интернет 3000 МВ с максимална скорост. В жалбата С. изрично е декларирала, че в посочения период не е била в [населено място], не е посещавала офис на [фирма] и не е сключвала договор за предоставяне на допълнителни услуги.

С писмо изх. №ППН-01-868#1 от 14.11.2018г. [фирма] е било уведомено за подадената жалба и на основание чл. 36 от АПК е било поканено да изрази становище и да представи относими писмени доказателства.

В отговор, [фирма] е представило писмено становище рег. №ППН-01-868#3/26.11.2018г., заедно с копие от Договор за мобилни услуги №500206184/14.03.2018г., Приложение №1 към Договор №500206184 за активиране и условия за ползване на допълнителен пакет (Екстра) към тарифен план за мобилни услуги - мобилен интернет за смартфон, таблет и лаптоп и Фактури № [ЕГН] и № [ЕГН]. В Становището е изложено, че С. е клиент на мобилния оператор и от 2018 г. има сключен договор за продажба на устройство на изплащане, към който на 14.09.2018 г. е сключено Допълнително споразумение №1 за Екстра към мобилния номер. Посочено е също, че ако твърденията на жалбоподателката са верни, то се касае за извършено престъпление от страна на служител на [фирма] и в този случай следва да бъдат сигнализирани органите, компетентни да го установят.

С Решение по т.4 по Протокол №20/02.05.2018г. Комисията е приела за допустима жалбата на Б. С. срещу [фирма] и е назначила извършване на почеркова експертиза на подписа на Б. С.. С Писмо вх. №ППН-01-868#8-(18)/07.11.2018г. директорът на Научноизследователския институт по криминалистика към Министерството на вътрешните работи е представил заключение на почерковата експертиза, обективизирано в Протокол №2019/Д.-257. Според заключението подписите за „потребител“ и „абонат“ от името на Б. Б. С. в копие на Допълнително приложение към Приложение №1 към Договор №500206184, не са положени от титуляря Б. Б. С..

На 22.01.2020 г. е проведено открито заседание на КЗЛД. На заседанието е присъствал представител на [фирма], който е представил писмени доказателства - 15 бр. кредитни известия от 21.01.2020г., Процедури за сключване на нов договор за услуга на [фирма], Инструкция №1, Инструкция за работа с чувствителна информация и Списък с проведени обучения на служители в областта на защита на личните данни.

Въз основа на така проведеното административно производство Комисията е приела решение, с което е обявила за основателна жалбата на Б. Б. С. и на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от Общия регламент за защита на личните данни е наложила на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание - имуществена санкция в размер на 25 000 лева, съгласно разпоредбата на чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Решението е оспорено от администратора на лични данни пред съда, като е образувано е адм. дело № 3244/2020 г. по описа на Административен съд София-град. По делото е постановено решение № 4359/31.07.2020 г., с което е потвърдено отменено решение № ППН-01-868/2018 от 05.03.2020 г. на КЗЛД, в частта по т. 2, с която на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от Общия регламент за защита на личните данни е наложила на [фирма], в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание - имуществена санкция в размер на 25 000 лева, съгласно разпоредбата на чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и делото е върнато на административния орган за ново произнасяне в отменената част. В частта ѝ по т. 1 от решение № ППН-01-868/2018 от 05.03.2020 г. на КЗЛД жалбата на [фирма] е отхвърлена.

Отменителният диспозитив на съдебното решение е мотивиран с несъразмерност на санкцията спрямо тежестта и продължителността на нарушението, неотчитане на реалната вреда, която е причинена на засегнатия субект и определянето ѝ в нарушение на принципите на истинност и съразмерност, установени в чл. 6, чл. 7 АПК и чл. 83 § 1 от Регламент /ЕС/ 679/2016.

Решението на Административен съд София-град е обжалвано пред Върховния административен съд. Постановено е решение № 6998 от 10.06.2020 г. по адм. дело № 11815/2020 г. по описа на Върховния административен съд, с което е оставено в сила решението на Административен съд София- град.

В изпълнение на съдебното решение преписката е разгледана на заседание на КЗЛД, проведено на 29.09.2021 г. Видно от протокол № 40 решението е взето с пълно мнозинство.

Въз основа на него е постановено оспореното в настоящото съдебно производство решение, с което на основание на основание чл. 83, §5, б. „а“ във връзка с чл. 58, §2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679, на администратора на лични данни [фирма] е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 15 000 лева за констатирано с влязло в сила решение Решение № ППН-01-868/2018 г. нарушение на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

С оглед така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - Комисията за защита на лични данни. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ, който съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 4, ал. 1 от Правилника е председател и 4-ма членове. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в

чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 29.09.2021 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали трима от членовете на Комисията и нейния председател. Това налага извода, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма. Съгласно чл. 59 от АПК то съдържа изискуемите се реквизити, като наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството.

В хода на административното производство обаче, е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, което съставлява основание за отмяна на решението - чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

По делото не е спорно, че преписка е разгледана на редовно открито заседание на КЗЛД, проведено на 29.09.2021 г. Видно от протокол № 40 на заседанието не е присъствал, както жалбоподателя Б. С., така и представител на администратора на лични данни.

В административната преписка липсват данни Комисията да е изпълнила задължението си да уведоми жалбоподателя и [фирма] за започване на производството по смисъла на чл. 26 от АПК, както и да ги призове за насроченото открито заседание (чл. 47 от АПК). Съгласно ПДКЛЗДНА, Комисията се произнася по редовността и допустимостта на жалби на физически лица в закрито заседание, а по тяхното съществуване - в открито заседание, за което се уведомяват страните и заинтересованите лица (чл. 38 и чл. 40), когато субектът на данни е сезирал Комисията при нарушаване на правата му по Регламент /ЕС/ 2016/679 и по този закон. Изрично в чл. 11, ал. 2 от ПДКЗЛДНА е посочено, че в протокола задължително се вписват датата и мястото на провеждане на заседанието, видът на заседанието, присъстващите членове на Комисията и служители от администрацията, явилите се заинтересовани лица, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. В случая не са налице доказателства за спазването на тази процедура. За проведеното на 29.11.2021 г. открито заседание на Комисията не са били уведомени нито жалбоподателя, нито ответника, респ. той/техни представители не са присъствали, като по този начин са били лишени от правото си да изразят становище и да представят доказателства.

Несъмнено КЗЛД е длъжна да изпълни влязло в сила съдебно решение, но това не следва да води до нарушаване на правата на страните в производството. Неуведомяването на страните за датата на откритото заседание следва да бъде квалифицирано като съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като е довело до лишаването им от право на защита в административното производство, което от своя страна съставлява нарушение на чл. 34 и сл. от АПК и на основните принципи на процеса - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност (чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК). Администраторът на лични данни е бил лишен от възможността да изрази позицията си във връзка с определяне на размера на административното наказание, да обоснове своите съждения за наличието на смекчаващи отговорности обстоятелства, както и относно всички останали релеванти факти, които според него имат значение при

индивидуализацията на наказанието.

В подкрепа на изложеното следва да бъдат цитирани и мотивите на решение № 1504 от 04.02.2021г., постановено по адм. дело № 9896/2020 г. по описа на Върховния административен съд, в които изрично се посочва: „Проведеното от административния орган производство е и пример и за нарушаване на правото на добра администрация, съгласно чл. 41 от Хартата на основаните права на Европейския съюз /Хартата/. Съгласно чл. 41, т. 2, б. „а“ от Хартата, правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него. /.../ Няма спор, че със или без участието на страната, органът е в правомощието си да издаде съответния като резултат акт, но същият, освен в изрично установените случаи, има безусловното задължение да обезпечи участието на страната в административното производство и да обсъди, мотивира акта си съобразно становището на страната. Предприетите от нея действия биха могли да доведат до събиране или представяне на доказателства или навеждане на основания за постановяване на различен по съдържание акт. Дали такава хипотеза би възникнала е възможно да се прецени еднозначно единствено при спазване на правото на участие на засегнатия от производството субект, а не само въз основа на твърденията на административния орган. Въвеждането чрез чл. 146, т. 3 АПК на същественото нарушение на административнопроизводствените правила като основание за оспорване на административните актове и включването му в обхвата на съдебната служебна проверка за законосъобразност на акта на основание чл. 168, ал. 1 АПК не е случайно. Напротив, неговото въвеждане има ясна цел, свързана с въвеждането на допълнителни изисквания към правоприлагащите органи, надскачащи формалното изпълнение на материалния закон, за да се избегне именно едностранното, изненадващо и произволно упражняване на власт спрямо задължените субекти“.

Констатираното нарушение на административно производствените правила е предпоставка за отмяна на оспорения индивидуален административен акт по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК и изпращане на преписката на административния орган за ново произнасяне. При новото произнасяне, Комисията следва, след като насрочи открито заседание, да призове страните в производството, да им предоставяне на възможност да се запознаят с материалите по административната преписка и да вземат становище по спора, като направят възражения, представят доказателства и обективират доказателствени искания. В този смисъл настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне по смисъла чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 от АПК – постановено ли е решението в съответствие с материалния закон и неговата цел.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на [фирма], следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева за осъщественото процесуално представителство от юрисконсулт.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] решение № ППН-01-868-2/2018 от 22.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне в едномесечен срок при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 100 (сто) лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: